

— Тъй ли е, господине? истина ли е, че тази кукла е за мене;

На непознатия очитъ се напълниха съ сълзи. Той не каза нищо, защото се боеше да не заплаче. Той само кимна съ глава и подаде куклата въ ржката на дѣтето. Тя най-първо си дръпна ржката, но сетнѣ се осмѣли и сграби куклата, като несъзнателно бѣ изплѣзила езика си извънъ мѣрката.

Козета се зарадва извънредно. „Ще си я кръстя Катерина“, мислѣше си тя. Отиде на страна, тури я на столъ и почна да разглежда. Разкошнитѣ дрехи на куклата съ многобройнитѣ кордели се развѣваха. Козета умираше отъ радостъ. Сега Азелма и Епонина гледаха отъ далечъ и завиждаха. Какъ щастието се измѣня!

Тенардиерица пакъ се почуди.

— Какъвъ е този дяволъ? питаше се тя. Приближи се до Тенардие, па му шепне на ухото: „гледай човѣкъ, гледай чудо!“

— Жена, каза Тенардие. Стои си мирно. Тъй му се иска човѣка, така прави. Нели дава пари. Ти това гледай.

Човѣкътъ бѣ се подпрѣлъ на лаката върху масата и дълбоко се замислилъ.

Тенардиерица прибра дѣцата си да спатъ. Тя заповѣда и на Козета да се пѣхне въ дупката си.

Другитѣ пѣтници вече се разстанаха и всѣки си отине да ношува.

Човѣкътъ сѣ стои мълкомъ на масата. Мнозина отъ останалитѣ пѣтници прѣди да трѣгнатъ да спатъ погледаха този чуденъ човѣкъ, който така лесно вади петолевкитѣ изъ джеба на жилетката си и който купува за 25 лева, па я подарява на оная сополковица, почудиха се малко па си заминаха.